

[Elsø-Mørete Ross.]

grebet efterladte. Det lykkedes jo desværre trods anstrengelser fra flere ordføreres side ikke i den nuværende form af loven og lykkes heller ikke, når finansudvalget skal fortolke loven.

Ministeren bør nok også overveje repræsentantskabets sammensætning og funktion. Personlig har jeg været meget glad over at være medlem af repræsentantskabet og har lært meget af det. Repræsentantskabet er som sagt indstillende myndighed med hensyn til, hvilke kunstnere der skal på finansloven. Når denne indstilling ikke udelukkende er henlagt til tremandsudvalgene, er det, fordi de er valgt på kort åremål og derfor kun skal træffe afgørelser, der har begrænset varighed.

I repræsentantskabet stemmer f. eks. tonekunstnere for, hvem blandt forfatterne og de bildende kunstnere der skal på finansloven, og omvendt. Nu er det måske ikke så betænkeligt, at kunstnere stemmer også for folk uden for deres egen gruppe; men hvilken kvalifikation har jeg som medlem af folketinget til at stemme på den ene fremfor den anden, når jeg ikke er sagkyndig på området? Man kan naturligvis henvise til, at finansudvalget, som i hvert tilfælde skal tage stilling til hædersgaver, heller ikke er sagkyndigt på dette område og af og til kan være totalt uvidende om indstillede kunstneres eksistens. Det er muligt, man ikke kan finde en bedre ordning, men jeg føler det faktisk som et lovlig stort ansvar at være medbestemmende på et område, som kan være af meget afgørende betydning både for den, der får ydelsen, og for den, der ikke får ydelsen.

I bemærkningerne til det oprindelige lovforslag (Folketingstidende 1963-64, tillæg A. sp. 927) står der, at man i repræsentantskabet ser

„en mulighed for en frugtbar meningsudveksling mellem kunstner og politiker om selve principperne for det offentliges holdning til kunsten.“

Hidtil har vi haft for travlt med praktiske og organisatoriske forhold til at få denne frugtbare meningsudveksling. En meningsudveksling mellem politikere og kunstnere, mellem politikere og befolkningen og mellem kunstnere og befolkningen var ved at komme i gang i sommer, da man troede,

at loven snart ville komme op til revision. Jeg har samlet nogle af indlæggene i dagspressen. Hvis ministeren mere systematisk skulle have udklip, ville jeg ønske, vi kunne få fotokopier af dem i udvalget, så vi havde et større materiale til den principdebat, vi skal have i næste folketingssamling.

Desuden håber jeg, at ministeren vil give udvalget referatet af de drøftelser i repræsentantskabet, som blev sendt til den forrige kulturminister, og ligeledes den indstilling, der er kommet fra kulturudvalget. På grundlag af dette materiale håber jeg udvalget vil kunne få en værdifuld drøftelse af disse mange spørgsmål, og selv om ministeren har ret i, at spørgsmålene er komplicerede, glæder vi os fra det radikale venstre til at deltage i udvalgsarbejdet.

Gunhild Due: Vi kan give tilslutning til, at revisionen af loven udsættes, også ud fra den erkendelse, at en grundig revision jo nu ikke kan nås i denne samling, men dog på betingelse af, at lovforslaget fremkommer så tidligt i næste samling, at vi er sikre på at kunne gøre det færdigt, også af hensyn til bevillingerne, idet jeg er enig med fru Bodil Koch i, at vi må passe på, at fondet ikke automatisk forringes.

Ministeren mener, at en større principdebat må vente, men giver alligevel selv bolden op til enkelte spørgsmål. Det kan vel også være ønskværdigt, at vi får en løbende debat, inden revisionen skal ske, især angående spørgsmålene om udvidelse af fondets opgaver. Det er slet ikke nemt at tage stilling til, om man bør udvide området til også at gælde kunsthåndværkere, arkitekter og udøvende kunstnere i højere grad, end det nu er tilfældet. Især finder jeg det svært, fordi det er så vanskeligt at skaffe sig overblik over, hvad der ydes uden for kunstfondet. Man savner overblik over de kulturelle foranstaltninger, der rådes over. Jeg minder om, at da vi havde forhandlingen om kulturcentre i marts 1967, sagde daværende kulturminister, fru Bodil Koch, at det var hendes agt at undersøge, om der i gældende love kunne foretages udvidelser, som dækkede de ønsker, der lå bag tanken om kulturcentre. Det har fået mig til at tænke på — og jeg vil gerne spørge ministeren direkte derom — om det kunne lade sig gøre, at kulturministeriets embedsmænd ud-